

Sygn. akt III AUa 1059/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SSA Bogdan Świerk
Sędziowie:	SA Teresa Czekaj SA Marcjanna Górską (spr.)
Protokolant: stażysta Katarzyna Sugier	

po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2013 r. w Lublinie

sprawy J. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych O. w S.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji wnioskodawcy J. W.

od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach

z dnia 13 sierpnia 2013 r. sygn. akt IV U 819/12

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 1059/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 9 sierpnia 2012 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił wnioskodawcy J. W. prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (j.t. Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) w związku z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.), albowiem wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 roku nie wykazał co najmniej 15 – letniego okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych oraz nie udokumentował rozwiązania stosunku pracy.

Od decyzji tej odwołanie złożył ubezpieczony J. W.. Domagając się jej zmiany i ustalenia prawa do emerytury wskazał, że pracę w szczególnych warunkach wykonywał będąc zatrudnionym w (...) Spółdzielni Pracy (...) od 14 stycznia 1971 roku do 29 lutego 1972 roku, jak też w Zakładzie (...) od 29 lutego 1978 roku do 30 września 1990 roku.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wnosił o jego oddalenie wskazując, że w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach wystawionym przez Spółdzielnię Pracy (...) zakład pracy nie powołał się na przepisy resortowe określające zajmowane przez ubezpieczonego stanowisko pracy. Ponadto świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach w Zakładzie (...) zostało wystawione na podstawie oświadczeń byłych pracowników.

Wyrokiem z dnia 13 sierpnia 2013 roku Sąd Okręgowy w Siedlcach oddalił odwołanie. Sąd pierwszej instancji ustalił, że ubezpieczony J. W., urodzony (...) złożył w dniu 1 czerwca 2012 roku wniosek o emeryturę.

Na podstawie przedłożonych dokumentów pozwany Zakład przyjął za udowodniony na dzień 1 stycznia 1999 roku okres składkowy i nieskładkowy J. W. wynosi 28 lat, 11 miesięcy i 28 dni, w tym 2 lata, 2 miesiące i 7 dni pracy w warunkach szczególnych, zaliczając do tego okresu zatrudnienie w Fabryce (...) od 23 czerwca 1972 roku do 25 października 1972 roku, w Fabryce (...) od 22 kwietnia 1976 roku do 11 września 1976 roku i w Zakładzie (...) od 17 września 1976 roku do 28 lutego 1978 roku.

Sąd Okręgowy podniósł, że ubezpieczony J. W. wnosił o zaliczenie do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia w (...) Spółdzielni Pracy (...) w U. Oddział O. od 14 stycznia 1971 roku do 29 lutego 1972 roku na stanowisku kominiarza oraz okresu zatrudnienia w Zakładzie (...) w W. od 29 lutego 1978 roku do 30 września 1990 roku na stanowisku mechanika samochodowego. Odnośnie tego okresu ubezpieczony podał, że praca na stanowisku kominiarza polegała na czyszczeniu przewodów kominowych w budynkach jednorodzinnych, wielorodzinnych i przemysłowych, czyszczeniem przewodów poziomych między kominem a paleniskiem. Pracował w pełnym wymiarze czasu pracy. Wymienione prace wykonywał bez względu na porę roku. Natomiast jako mechanik samochodowy naprawiał podwozia, nadwozia, zawieszania, silniki samochodów dostawczych i ciężarowych, gaźniki, elektrykę. Wykonywał prace w kanale i na zewnątrz. W zakładzie było 30-40 samochodów. Przewożono nimi substancje izotopowe. Pojazdy ulegały częstym awariom. Ubezpieczony zajmował się mechaniką, elektryką, spawaniem. Sąd pierwszej instancji wskazał, że wykonywanie przez wnioskodawcę tego rodzaju czynności potwierdzili świadkowie, pracujący razem z nim w wymienionym wyżej zakładzie. I tak świadek R. K. (1) zeznał, że J. W. pracował jako mechanik samochodowy. Naprawiał samochody ciężarowe i dostawcze. W warsztacie był jeden kanał naprawczy z dwoma stanowiskami. Można było jednocześnie naprawiać 4 samochody. Naprawy obejmowały wszystkie podzespoły. Dużo czasu zajmowała im regeneracja części. Naprawiali również instalacje elektryczne. Mechanicy nie mieli specjalizacji, każdy robił wszystkie czynności związane z naprawą.

Z kolei świadek B. R. zeznał, że J. W. pracował jako mechanik. Mechanicy pracowali głównie w kanale: wymontowywali podzespoły, naprawiali zawieszania, drążki, wały mostowe. Naprawiali też blacharkę. Świadek R. D. zeznał, że pracował razem z wnioskodawcą w Zakładzie (...) w W.. J. W., jak podał świadek, pracował w warsztacie samochodowym i jako kierowca, dokonywał napraw, przeglądów, jeździł samochodem m-ki Ż. i N.. Dorywczo pracował jako operator urządzeń gamma graficznych.

Odnosząc się do zatrudnienia wnioskodawcy w (...) Spółdzielni (...) w U., Sąd pierwszej instancji podniósł, iż z zeznań świadka S. W., który pracował razem z wnioskodawcą wynika, że J. W. pracował jako kominiarz. Praca polegała na wchodzeniu na dachy, czyszczeniu kominów, wybieraniu sadzy. Prace te wykonywał codziennie, co najmniej 8 godzin.

Omawiając dokumenty zawarte w aktach osobowych wnioskodawcy Sąd Okręgowy stwierdził, że z akt tych wynika, iż J. W. pracował w charakterze kominiarza. Ze świadectwa wykonywania pracy z dnia 14 kwietnia 2008 roku wystawionego przez Spółdzielnię Pracy (...) w W. wynika, że J. W. był zatrudniony z wymienionym zakładzie od 14 stycznia 1971 roku do 29 lutego 1972 roku i w tym okresie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace kominiarskie – czyszczenie przewodów kominowych, spalinowych i wentylacyjnych na stanowisku prace kominiarskie wymienionym w wykazie A dziale IX, poz. 7 pkt 1 stanowiącego załącznik nr 1 do uchwały nr 43 w sprawie prac zaliczonych do pierwszej kategorii zatrudnienia.

Z kolejnych akt osobowych wnioskodawcy wynika, że został on zatrudniony w Zakładzie (...) w dniu 17 września 1976 roku w pełnym wymiarze na stanowisku operatora urządzeń gammagraficznych. Z dniem 1 marca 1978 roku powierzono mu obowiązki ślusarza. We wszystkich angażach jego stanowisko pracy określano jako ślusarz.

Ze świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 21 lutego 2012 roku wystawionego przez Biuro Handlowe (...) Sp. z o.o. w W. wynika, że w okresie od 29 lutego 1978 roku do 30 września 1990 roku J. W. zatrudniony był w Zakładzie (...) i w tym okresie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy zatrudniony był na stanowisku ślusarza. Według oświadczenia trzech byłych pracowników faktycznie wykonywał prace jako mechanik samochodowy, wymienione w dziale XIV prace różne, poz. 14 pkt 1 wykazu A stanowiącego załącznik nr 1 do zarządzenia nr 2 Prezesa Państwowej Agencji Atomistyki z dnia 20 lutego 1989r. – prace przy naprawie pomp wtryskowych, wtryskiwaczy i gaźników do silników spalinowych, pkt. 1 – mechanik samochodowy.

Oceniając materiał dowodowy sprawy Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie albowiem brak jest podstaw do ustalenia w sposób niebudzący wątpliwości, że ubezpieczony przez okres co najmniej 15 lat wykonywał prace zaliczane do kategorii prac szczególnych wymienionych w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze.

Sąd pierwszej instancji podkreślił, że stanowisko ślusarza wskazane w dokumentacji dotyczącej zatrudnienia wnioskodawcy w Zakładzie (...) w okresie od 29 lutego 1978 roku do 30 września 1990 roku, podobnie jak stanowisko mechanika samochodowego, którą to pracę faktycznie wnioskodawca wykonywał, nie jest wymienione w wykazie A stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku.

Sąd wskazał, że z zeznań samego ubezpieczonego, jak też świadków wynika, że nie było specjalizacji pomiędzy mechanikami i każdy z nich zajmował się wszystkim, przy czym pracowali nie tylko w kanałach remontowych, ale w zależności od potrzeb, również poza kanałem. W tej sytuacji, zdaniem Sądu Okręgowego, do uznania, że praca wykonywana przez wnioskodawcę należała do kategorii prac opisanych w dziale XIV prace różne pkt 14 – prace przy naprawie pomp wtryskowych, wtryskiwaczy i gaźników do silników spalinowych, ani też do kategorii prac opisanych w pkt 16 tego działu, tj. prace wykonywane w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych. Sąd podkreślił, że cytowane rozporządzenie Rady Ministrów wymaga bowiem, aby poszczególne rodzaje pracy były wykonywane stale i w pełnym wymiarze. W przypadku ubezpieczonego, zdaniem Sądu, praca w kanale i naprawa gaźników nie była wyłączną pracą wykonywaną stale i w pełnym wymiarze. Poza tymi pracami wnioskodawca wykonywał też inne naprawy i napraw tych dokonywał również poza kanałem remontowym. W przypadku, gdy mechanik jest pracownikiem uniwersalnym, to jego praca nie jest pracą w warunkach szczególnych.

Reasumując, Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zaliczenia J. W. okresu zatrudnienia od 29 lutego 1978 roku do 30 września 1990 roku w Zakładzie (...) do stażu pracy w warunkach szczególnych.

Odnosząc się natomiast do pracy wnioskodawcy na stanowisku kominiarza, Sąd uznał, iż jest to praca w szczególnych warunkach. Okres ten jednak jest zbyt krótki aby w połączeniu z okresem zaliczonym przez organ rentowy, powodował spełnienie wymogu minimum 15 lat stażu pracy w warunkach szczególnych. W tej sytuacji Sąd przyjął, że ubezpieczony nie spełnił warunku określonego w § 4 ust. 1 pkt 3 powołanego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku.

Z tych względów i z mocy art. 477¹⁴ § 1 kpc Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji.

Apelację od tego wyroku złożył wnioskodawca J. W., który zaskarżając wyrok w całości zarzucił mu:

- naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 184 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.: Dz.U. z 2009 roku, Nr 63, poz. 1227 ze zm.) poprzez błędną jego wykładnię polegającą na uznaniu, że wnioskodawca nie nabył prawa do emerytury w obniżonym wieku,

- sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego polegającą na przyjęciu, że wnioskodawca nie udowodnił stażu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury w wieku obniżonym,

- naruszenie przepisów postępowania a mianowicie art. 233 § 1 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c. poprzez przeprowadzenie dowolnej oceny dowodów a wręcz nieprzeprowadzenie wszelkich wymaganych dowodów a w szczególności nie przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu bhp, która to opinia byłaby podstawą do ustalenia stażu pracy w warunkach szkodliwych.

Wskazując na powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uznanie, że wnioskodawca nabył prawo do emerytury w wieku obniżonym oraz zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych za postępowanie apelacyjne ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania przy uwzględnieniu kosztów postępowania apelacyjnego jako części kosztów procesu.

W uzasadnieniu apelacji skarżący podniósł, że Sąd pierwszej instancji zaniechał przeprowadzenia istotnego dla rozstrzygnięcia sprawy dowodu jakim jest opinia biegłego z zakresu bhp, zaznaczając, iż sam nie zgłosił wniosku o dopuszczenie tego dowodu ponieważ nie zna procedur sądowych.

Nadto skarżący wskazał, że dla oceny czy pracownik wykonywał prace w szczególnych warunkach nie ma znaczenia nazwa zajmowanego stanowiska tylko rodzaj powierzonej mu pracy. Ponieważ wnioskodawca faktycznie pracował jako mechanik samochodowy, a w dziale XIV pkt 14 i 16 wykazu A wymienia tego rodzaju prace, to to jego praca winna być uznana za prace w szczególnych warunkach.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje;

Apelacja jest całkowicie bezzasadna i jako taka podlegała oddaleniu.

W pierwszej kolejności rozważenia wymagała kwestia naruszenia przepisów postępowania, które podlegają ocenie z urzędu, dotyczących nieważności postępowania, z uwagi na powagę rzeczy osądzonej (art. 379 pkt 3 w związku z art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c.). Jak wynika z materiału dowodowego sprawy, zaskarżona decyzja była już trzecią decyzją organu rentowego odmawiającą wnioskodawcy prawa do emerytury, przy czym odwołania od dwóch pierwszych decyzji (z dnia 22 listopada 2011 roku i z dnia 4 stycznia 2012 roku) zostały oddalone wyrokiem Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 1 czerwca 2012 roku w sprawie IV U 14/12. W pisemnych motywach tego wyroku Sąd Okręgowy wskazał, że ubezpieczony nie rozwiązał stosunku pracy i dlatego nie spełnia warunków do nabycia prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Sąd ten odstąpił od dokonywania ustaleń, co do rodzaju wykonywanej przez ubezpieczonego pracy.

W zaistniałym stanie rzeczy nie zachodziła zatem wskazana wyżej ujemna przesłanka procesowa, jak też nie było ustaleń o charakterze prejudycjalnym.

Sąd Apelacyjny podziela pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w wyroku z dnia 5 kwietnia 2011 roku, III UK 116/10 (LEX nr 901651), gdzie stwierdzono, że „wydanie przez organ rentowy nowej decyzji, także co do świadczenia będącego przedmiotem wcześniejszej decyzji i postępowania wcześniej zakończonego prawomocnym wyrokiem sądu wszczętego w wyniku wniesienia od niej odwołania uprawnia ubiegającego się o świadczenie do wniesienia kolejnego odwołania do sądu a wszczęta w ten sposób sprawa cywilna nie jest sprawą o to samo świadczenie w rozumieniu art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. Przepis ten daje podstawę do odrzucenia odwołania tylko wówczas, gdy zostało ono wniesione od decyzji już wcześniej zaskarżonej odwołaniem, które zostało oddalone prawomocnym wyrokiem. Natomiast odwołanie od nowej decyzji podlega merytorycznemu rozpoznaniu, zgodnie z zasadą przewidzianą w art. 83 ust. 2 u.s.u.s.”.

Odnosząc się do zarzutów apelacji stwierdzić należy, że wbrew stanowisku apelanta, Sąd Okręgowy przeprowadził wystarczające dla rozpoznania sprawy postępowanie dowodowe, dopuszczając wszystkie wnioskowane przez

ubezpieczonego dowody, dokonane ustalenia znajdują parcie w dowodach sprawy a ocena zgromadzonego materiału dowodowego nie przekracza granic określonych treścią art. 233 § 1 k.p.c.. Podnieść należy bowiem, że określona tym przepisem „zasada swobodnej oceny dowodów”, jak stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 stycznia 2010 roku (II UK 154/09, LEX nr 583803) oznacza, że sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Taka ocena, dokonywana jest na podstawie przekonań sądu, jego wiedzy i posiadanego doświadczenia życiowego, a nadto winna uwzględniać wymagania prawa procesowego oraz reguły logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i - ważąc ich moc oraz wiarygodność - odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga zatem wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Taka sytuacja w rozpoznawanej sprawie nie miała miejsca, czego zresztą skarżący nie zarzuca, upatrując naruszenia wskazanego przepisu w zaniechaniu dopuszczenia dowodu z opinii biegłego z zakresu bhp w celu oceny charakteru zatrudnienia wnioskodawcy.

Niezależnie od formalnej wadliwości postawionego zarzutu, podkreślenia wymaga fakt jego bezzasadności merytorycznej. Sąd Apelacyjny w przedmiotowej materii podziela jednoznaczny pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w wyroku z dnia 30 marca 2000 roku w sprawie II UKN 446/99 (LEX nr 48778), gdzie stwierdzono, że „ustalenie wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy (§ 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) nie wymaga wiadomości specjalnych uzasadniających prowadzenie dowodu z opinii biegłego”. Powinnością biegłego nie jest bowiem rozstrzyganie zagadnień prawnych, a jedynie naświetlenie wyjaśnianych okoliczności z punktu widzenia wiadomości specjalnych przy uwzględnieniu zebranego i udostępnionego mu materiału sprawy.

Niezasadny także, w ocenie Sądu Apelacyjnego, jest podniesiony przez skarżącego zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c., zwłaszcza, że w apelacji brak jest jego skonkretyzowania. Na marginesie tylko zauważyć należy, iż w części dotyczącej ustaleń faktycznych uzasadnienie wyroku, niezgodnie z regułami wynikającymi z powołanego wyżej przepisu, przyjmuje formę sprawozdania z przebiegu postępowania oraz opisu przeprowadzonych dowodów. Uchybienie to nie jednak nie ma jakiegokolwiek wpływu na treść zaskarżonego wyroku i nie uniemożliwia jego instancyjnej kontroli.

Zdaniem Sądu odwoławczego, analiza materiału dowodowego sprawy i wynikających z niego ustaleń faktycznych, nie pozwala także na uznanie za zasadny zarzutu naruszenia prawa materialnego, t.j. art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz.U. z 2009 roku, Nr 153, poz. 1227 ze zm.).

Stosownie do treści tego przepisu jedną z przesłanek koniecznych dla nabycia prawa do emerytury jest posiadanie na dzień 1 stycznia 1999 roku (wejścia w życie wymienionej wyżej ustawy) wymaganego stażu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach, ustalanego na zasadach dotychczasowych, wynoszącego, co najmniej 15 lat. W rezultacie, co prawidłowo przyjął Sąd pierwszej instancji, zastosowanie znajdują przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43).

Zgodnie z treścią § 2 ust. 1 rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Stosownie zaś do unormowania zawartego w § 4 ust. 1 tego rozporządzenia, pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące

warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Z treści przywołanych przepisów wynika zatem, że pracą w szczególnych warunkach jest praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2012 roku, III UK 92/11 - LEX nr 1215158).

W rozpoznawanym stanie faktycznym poza sporem pozostawała kwestia wykonywania przez wnioskodawcę pracy w szczególnych warunkach w okresie zatrudnienia w (...) w W. od 23 czerwca 1972 roku do 25 października 1972 roku, w Fabryce (...) od 22 kwietnia 1976 roku do 11 września 1976 roku i w Zakładzie (...) (...) od 17 września 1976 roku do 28 lutego 1978 roku w łącznym rozmiarze 2 lat, 2 miesięcy i 7 dni.

Spór natomiast dotyczył wykonywania przez wnioskodawcę pracy w szczególnych warunkach w okresie zatrudnienia w Spółdzielni Pracy (...) od 14 stycznia 1971 roku do 29 lutego 1972 roku oraz w Zakładzie (...) od 29 lutego 1978 roku do 30 września 1990 roku.

Jeśli chodzi o zatrudnienie wnioskodawcy w pierwszym z wymienionych zakładów, to okres ten został uwzględniony przez Sąd pierwszej instancji jako praca w szczególnych warunkach. Taka ocena charakteru zatrudnienia wnioskodawcy znajduje pełne uzasadnienie w materiale dowodowym sprawy wskazanym przez Sąd Okręgowy, a z którego wynika, że wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace kominiarza wymienioną w wykazie A, dziale IX, poz. 7, stanowiącym załącznik do wymienionego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku.

Oceniając natomiast charakter zatrudnienia ubezpieczonego w Zakładzie (...), stwierdzić należy, że w świetle dowodów sprawy, brak jest podstaw do ustalenia, że J. W. w spornym okresie pracując jako mechanik samochodowy wykonywał pracę w szczególnych warunkach wymienioną w wykazie A dziale XIV, poz. 14 stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku, t.j. „prace przy naprawie pomp wtryskowych, wtryskiwaczy i gaźników do silników spalinowych”, co stwierdził następca prawny w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach w oparciu o zeznania trzech byłych pracowników. Już z samej treści tego świadectwa wynika, że wystawiający je nie widział podstaw do dokonania takiej oceny na podstawie dokumentacji zawartej w aktach osobowych ubezpieczonego, gdzie w dokumentach odnoszących się do tego okresu wskazywano stanowisko ślusarz, na co prawidłowo zwrócił uwagę Sąd pierwszej instancji. Dodatkowo zauważyć należy, że ubezpieczony nie kwestionował, pomimo prawidłowego pouczenia, świadectwa pracy wydanego mu bezpośrednio po ustaniu zatrudnienia, t.j. w dniu 28 września 1990 roku, w którym jako ostatnio zajmowane stanowisko (poza okresem od 17 września 1976 roku do 28 lutego 1978 roku) wskazano stanowisko ślusarza. Także w 2008 roku otrzymując świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 7 kwietnia 2008 roku odnośnie okresu od 17 września 1976 roku do 28 lutego 1978 roku, w którym zaznaczono, że w okresie od 29 lutego 1978 roku do 30 września 1990 roku zajmował stanowisko „ślusarz mechanik samochodowy”, J. W. dokument ten zaakceptował. W tych okolicznościach, brak jest podstaw do uznania, że pracy tego rodzaju nie wykonywał.

Niezależnie jednak od powyższej oceny, co trafnie zauważył Sąd pierwszej instancji, nawet przyjmując, że ubezpieczony wykonywał pracę mechanika samochodowego, brak jest podstaw do uznania, że była to praca w szczególnych warunkach w rozumieniu cytowanych wcześniej przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku.

Możliwość takiego zakwalifikowania pracy wnioskodawcy, występowałaby tylko w sytuacji, gdyby codziennie i przez 8 godzin wykonywał prace wskazane w dziale XIV, poz. 14 i 16 wykazu A będącego załącznikiem do wymienionego

rozporządzenia, t.j. prace przy naprawie pomp wtryskowych, wtryskiwaczy i gaźników do silników spalinowych oraz prace w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych.

Tymczasem już z samych zeznań wnioskodawcy, co zasadnie zauważył Sąd pierwszej instancji, wynika, że sytuacja taka nie miała miejsca. J. W. opisując bowiem rodzaj i sposób wykonywanych przez siebie czynności przyznał, że naprawiał podwozia, nadwozia, zawieszania, silniki samochodów dostawczych i ciężarowych. Wykonywał mechanikę elektrykę i spawanie. Pracę wykonywał w kanale i na zewnątrz. Zeznania wnioskodawcy korespondują z treścią zeznań świadków: R. K. (2) i B. R., a w części także z zeznaniami świadka R. D., których treść nie jest w żaden sposób kwestionowana także w złożonej apelacji.

W tym miejscu, odwołując się do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2012 roku, I UK 227/11 (LEX nr 1157544), podnieść należy, że z przywileju przejścia na emeryturę w niższym wieku emerytalnym, przysługującego pracownikom zatrudnionym w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, mogą korzystać wyłącznie pracownicy, którzy byli rzeczywiście zatrudnieni stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w szkodliwych warunkach pracy. Nie jest więc dopuszczalne uwzględnianie do okresów pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, wymaganych do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika.

Podnoszony przez apelanta fakt, że w zarządzeniu Prezesa Państwowej Agencji Atomistyki z dnia 20 lutego 1989 roku w sprawie określenia stanowisk pracy w resorcie atomistyki, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach w poz. 14 pkt. 1 wymieniono stanowisko mechanika samochodowego w żaden sposób nie podważa dokonanej wyżej oceny charakteru zatrudnienia wnioskodawcy. Samo zajmowanie takiego stanowiska bez jednoczesnego wykonywania stale i w pełnym wymiarze czasu pracy prac wymienionych w poz.14 i 16 działu XIV, wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku, jak wyżej ustalono, nie stanowi pracy w szczególnych warunkach uprawniającej do nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym.

Mając powyższe względy na uwadze i z mocy art. 385 k.p.c. Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.